

[Marianne Jelved]

Jeg skal gerne komme med en intern afsløring her fra Folketingets talerstol: Der er stort set den samme slags uenighed i regeringen, som der er internt i Folketingets største parti. Sådan er det!

Danmark får brug for en saglig opposition. Efter Det Radikale Venstres opfattelse – og det er nu engang den, der tæller hos os, når regnebrættet skal gøres op – viser politisk duelighed sig gennem viljen til at nå resultater kombineret med saglig forhandling. Indflydelse kræver mod; bl.a. viser det sig ved, at man også kan træffe upopulære beslutninger. Regeringen vil nå nogle resultater. Nu venter både regeringen og befolkningen på oppositionen. Mulighederne er der, og de skal bruges. Alt andet er uansvarligt, og hver især må bøje sig. Der hviler et centnertungt ansvar på Folketingets partier. Lad os vise, at vi kan bære det.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Til fru Marianne Jelved. Jeg tror, at også fru Marianne Jelved kommer dårligt af sted med at bortforklare den opvisning i intern uenighed, der har været i regeringen. Det har nærmest for befolkningen virket som én stor farce og én stor revy.

Fru Marianne Jelved nævner i sit indlæg, at uddannelsespolitik er et vigtigt instrument. For Socialdemokratiet er det absolut et af de vigtigste instrumenter til at skabe forandringer med, og derfor har vi også i de forhandlinger, der pågår nu, strakt hånden ud til et møde på dette område.

Men hvad er vi vidne til? Regeringens bud i lovkataloget er mildt sagt ikke nogen venlig invitation. Man opererer i finansloven med besparelser på uddannelsessektoren i størrelsesordenen mellem to og tre milliarder kroner, der skal hives ud af denne sektor i løbet af et par år via smarte taxameterordninger, centralisme, bureaukrati, via beskæringer i SU-ordningen og via flere slags brugerbetaling.

Jeg synes, det ville være rart, hvis fru Marianne Jelved kunne løfte sløret lidt for, hvad det er for yderligere brugerbetalinger, som også Det Radikale Venstre nu igen skal lægge navn til.

Jeg synes, vi har været vidne til mere og mere fantasifulde og nedrige adgangsbegrænsningsmetoder, nye stopklodser, som er blevet konstrueret, og jeg tror, mange af de unge klart ser

sig selv som ofre for 7 års mislykket borgerlig uddannelsespolitik.

Socialdemokratiet vil gerne have flere i uddannelse. Vi vil også gerne have uddannelsesgodet mere retfærdigt fordelt, også til den voksne del af befolkningen.

Regeringen siger, at regningen skal betales. Det er vi enige i, men regeringen vil – i stedet for blot at diskutere, at regningen skal betales – i virkeligheden bruge uddannelsessektoren som et led i sit angreb på den offentlige sektor og som et led i sin almindelige økonomiske politik, og derfor vil jeg spørge: På hvilken måde kan fru Marianne Jelved godtgøre, at dette er en udstrakt hånd til forhandling? Vi ser det altså som en provokation og en konfrontation.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Noget af det mest imponerende ved statsministerens tale er, at ordet miljø så at sige ikke optræder. Jeg tror ikke, man vil kunne finde nogen anden vesteuropæisk regering, som i disse år kunne drømme om at holde en tale om rigets almindelige stilling og om, hvad man vil gøre ved det, uden at komme ind på miljøet. Men det lykkedes statsministeren i en sådan grad, at jeg tror, selv Margaret Thatcher ville være blevet forarget.

Så sad vi spændt og ventede på, hvad fru Marianne Jelved ville sige, for i det radikale indlæg måtte der så komme noget om miljø. Fru Marianne Jelved sagde – det var i hendes sammenfatning – at hun havde skitseret de radikale ideer, og så fik vi nogle helt rigtige og fornuftige ord om, at man skal integrere miljøet i de andre politikker, at man skal sætte sig ind i sagerne både globalt og nationalt, og at man først og fremmest skal sørge for at være bæredygtig. Bæredygtig – ja, det skal vi jo være alle sammen hele tiden, og det har fru Marianne Jelved helt ret i, det kan vi alle sammen enes om – det har vi faktisk kunnet i mange, mange år.

Nu ville det være mægtig spændende at høre, hvordan vi så får dette her vekslet til konkret politik. Det kunne have været det, man fik ud af at have De Radikale i regering – ikke bare det første år, hvor alle de flotte ord skal laves, og hvor man skal have sendt en masse programmerklæringer af sted, men også til næste år, hvor vi skal se, om der faktisk kommer noget ud af det.